

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/97/2020
Identifikačné číslo spisu: 8211208133
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8211208133.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. Y. J., bytom v W., X. XX, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária Krnáč s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici, Námestie slobody 2, IČO: 47 232 293, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ján Krnáč, proti žalovanej Základnej škole v Kružlove, so sídlom v Kružlove 94, IČO: 37 782 487, zastúpenej JUDr. Martinom Staroňom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 89, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4Cpr/14/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 17. októbra 2018 sp. zn. 18CoPr/1/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 17. októbra 2018 sp. zn. 18CoPr/1/2018 a rozsudok Okresného súdu Svidník z 2. augusta 2017 č. k. 4Cpr/14/2012-891 z r u s ť u j e a vec vracia Okresnému súdu Svidník na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 2. augusta 2017 č.k. 4Cpr/14/2012-891 zamietol žalobu žalobcu. Žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Mal za to, že pokiaľ právny úkon okamžitého skončia pracovného pomeru voči žalobcovi realizovala obec Kružlov, tento subjekt, ktorý je samostatným právnym subjektom, mal byť označený v žalobe. Vzhľadom na to, že v žalobe uvádzal žalobca ako žalovanú stranu Základnú školu v Kružlove pre nedostatok pasívnej legitímácie v spore vzhľadom na obsah žaloby a listinu alebo úkon ktorého neplatnosť namietal, považoval za taký procesný nedostatok, že žalobu zamietol. Nakoľko žalobu o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru zamietol, ďalšie nároky na náhradu mzdy a iné považoval za nedôvodné.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom zo 17. októbra 2018 sp. zn. 18CoPr/1/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Uviedol, že z obsahu spisu je zrejmé, že zriaďovateľ Základnej školy - obec Kružlov adresovala žalobcovi rozhodnutie o odvolací z funkcie riaditeľa školy v Kružlove a to s účinnosťou od 9. decembra 2010. Následne obec Kružlov podaním z 28. októbra 2011 adresovala žalobcovi podanie označené ako okamžité skončenie pracovného pomeru zamestnávateľom podľa § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. Odvolací súd poukázal na skutočnosť, že bolo vecou žalobcu správne

označiť strany sporu, čo vyplýva z ustanovení zákona predtým § 80 O.s.p., teraz platného CSP. Jednoznačne podľa neho možno súhlasiť s rozhodnutím súdu prvej inštancie a obranou žalovanej v tom, že pasívne v tomto spore, ak sa namietala neplatnosť skončenia pracovného pomeru, ktorú vypracoval zriaďovateľ školy, bol teda autor tejto listiny, tzn. Zriaďovateľ obec Kružlov. Vzhľadom k tomu, že súd prvej inštancie na túto okolnosť upozornil žalobcu, ktorý bol aj právne zastúpený, a žalobca trval na podaní žaloby v celom rozsahu, malo to za dôsledok, že žalobca nebol v spore úspešný. Odvolací súd potvrdil záver rozsudku súdu prvej inštancie o nedostatku pasívnej legitímácie ako vecne správny.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f/ CSP uvádza, že v odvolaní požiadal o upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku v zmysle § 219 ods. 3 CSP. Namietá nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími dôvodmi vymedzenými v jeho odvolaní. Ohľadom pracovného pomeru je podľa neho odôvodnenie napadnutého rozsudku zmätočné a nepreskúmateľné. V súvislosti s dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP žalobca uviedol, že súdy sa nesprávne právne vysporiadali s právnou otázkou, ktorá doposiaľ nebola v praxi dovolacieho súdu riešená, a to, kto je pasívne legitimovaným v spore ako nositeľ hmotnoprávnej povinnosti vyplývajúcej z právneho vzťahu, v tomto prípade pracovnoprávneho vzťahu medzi zamestnancom a zamestnávateľom. Navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť, alternatívne zrušiť súčasne aj rozsudok súdu prvej inštancie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je procesne prípustné a zároveň aj dôvodné.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3Ecdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a), ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (písm. b), strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (písm. c), v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d), rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e), alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f).

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I.ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

15. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie

druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

16. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení rozhodnutí súdy citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odvolací súd zrozumiteľným uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

17. Žalobca ďalej prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP vyvodzuje z toho, že upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu mu nebolo doručené elektronicky.

17.1. Podľa § 219 ods. 3 CSP platí, že vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi súd miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami.

17.2. V danom prípade žalobca v podanom odvolaní požiadal v zmysle ustanovenia § 219 ods. 3 CSP, aby jeho právny zástupca bol upovedomený elektronickými prostriedkami o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. V spise sa ale nenachádza záznam, ktorý by nasvedčoval tomu, že odvolací súd túto žiadosť vzal na zreteľ a v dôsledku toho postupoval podľa § 219 ods. 3 CSP. Odvolací súd síce oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu, avšak o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku (ako tomu nasvedčuje obsah spisu) neupovedomil zástupcu žalobcu elektronickými prostriedkami.

17.3. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (viď napríklad sp.zn. 3Cdo/179/2010, 3Cdo/236/2010, 7Cdo/38/2012) poukázal na ústavnoprávny a procesnoprávny rozmer verejného vyhlásenia rozsudku a uviedol, že ak odvolací súd nerešpektuje predpoklady a zásady, za ktorých sa v súlade s právnym poriadkom verejne vyhlasuje rozsudok, odníma účastníkovi konania (strane) možnosť pred súdom konať v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. V niektorých ďalších rozhodnutiach išiel s argumentáciou ďalej a konkretizoval, že k vade tejto povahy dochádza tiež vtedy, keď odvolací súd v rozpore s ustanovením § 214 ods. 3 O.s.p. o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomí elektronickými prostriedkami účastníka, ktorý podľa § 45 ods. 4 O.s.p. požiadal o také doručovanie písomností (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 5Cdo/227/2013 a 7Cdo/192/2013).

17.4. Vyššie uvedené právne závery, súladné so závermi obsiahnutými medziiným v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/714/2015 (neskôr publikovanom ako judikát R 9/2016), zastáva dovolací súd aj v preskúmvanej veci a konštatuje, že postupom odvolacieho súdu, ktorý nedodržel procesný postup v zmysle § 219 ods. 3 CSP, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17.5. Týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a žalobca opodstatnene namietal dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

18. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania aj z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorejho je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

18.1. Právna otázka, ktorá nebola v praxi dovolacieho súdu riešená, je podľa žalobcu otázka, kto je pasívne legitimovaným v spore ako nositeľ hmotnoprávnej povinnosti vyplývajúcej z právneho vzťahu, v tomto prípade pracovnoprávneho vzťahu medzi zamestnancom a zamestnávateľom.

18.2. Podľa 432 ods. 1 CSP možno dovolanie, ktoré je prípustné podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, odvodniť iba tým, že rozhodnutie spochýbáva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spochýbáva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

18.3. Pokiaľ ide o žalobcom nastolenú otázku, treba uviesť, že ide o otázku právnú. Zároveň je otázkou rozhodujúcou pre rozhodnutie odvolacieho súdu, to znamená otázkou, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení svoje rozhodnutie založil. Najvyšší súd nezistil, že by táto otázka bola v čase podania dovolania v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Dospel preto k záveru, že vo vzťahu k tejto právnej otázke je dovolanie žalobcu prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolací súd následne pristúpil k posúdeniu dovodnosti dovolania žalobcu.

19. Dovolací súd v o vzťahu k vymedzenej otázke uvádza a poukazuje na to, že medzičasom rozhodovacia činnosť dovolacieho súdu žalobcom nastolenú právnu otázku riešila, a to v uznesení zo 17. septembra 2020 sp. zn. 8Cdo/140/2019, v ktorom najvyšší súd uviedol:

„V pracovnoprávných vzťahoch riaditeľ a školy koná za zamestnávateľa (v jeho mene, a nie teda v mene jeho zriaďovateľa) starosta obce. Rovnako, pracovnoprávne úkony, ktoré inak voči podriadeným zamestnancom robí v mene zamestnávateľa riaditeľ školy, bude voči riaditeľovi školy robiť starosta. Pojde pritom o úkony v mene školy. Ak je štatutárny orgán právnickej osoby v pracovnoprávnom vzťahu, je zamestnancom tej právnickej osoby, ktorú riadi; nie je teda zamestnancom zriaďovateľa.

Z vyššie uvedené vyplýva, že výkon práv zriaďovateľa rozhodne nie je možné zamieňať s výkonom práv zamestnávateľa a pri úvahe o existencii pasívnej legitimačie v prípade žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru treba dôsledne rozlišovať medzi vznikom a výkonom funkcie riaditeľa školy a jeho pracovným pomerom na jednej strane a skončením výkonu funkcie riaditeľa odvolaním a medzi skončením jeho pracovného pomeru na strane druhej, ako pomerne zložitými vzťahmi vyplývajúcimi z dvojakeho postavenia riaditeľa školy, v ktorom sa spája výkon funkcie s pracovným pomerom. Podľa dovolacieho súdu, je potrebné rozlišovať dve roviny vzťahov riaditeľa školy, a to roviny funkčnú, t. j. funkčný vzťah riaditeľa k škole a k obci, a roviny pracovnoprávnu, t. j. pracovnoprávny vzťah riaditeľa k škole. Teda v prípade zaniku funkcie riaditeľa treba vyriešiť osobitne aj otázku zaniku jeho pracovného pomeru.“

19.1. Odvolaním z funkcie pracovný pomer nekončí. Skončenie pracovného pomeru, keďže zákon č. 552/2003 Z. z. ani zákon č. 596/2003 Z. z. neustanovuje inak, upravuje Zákonník práce (§ 59 a nasl.).

19.2. Individuálnym pracovnoprávnym sporom na účely Civilného sporového poriadku sa rozumie spor medzi zamestnancom a zamestnávateľom, ktorý vyplýva z pracovnoprávných a iných obdobných pracovných vzťahov (§ 316 ods. 1 CSP); nejde teda o spor medzi zamestnancom a tým, ktorý konal v mene zamestnávateľa.

19.3. Odvolací súd vec z vyššie uvedených hľadísk zjavne neposudzoval a jeho rozhodnutie preto nemôže obstať z hľadiska správnosti.

20. Vec prejednávajúci senát 7C sa v tejto veci s názorom vysloveným najvyšším súdom v uznesení zo 17. septembra 2020 sp.zn. 8Cdo/140/2019, plne stotožňuje, akceptuje ho a nemá z'riaden dôvod od tohto názoru sa odkloniť.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné, a teda rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti je potrebné zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil v rozsahu dovolania aj rozhodnutie súdu prvej inštancie (§ 449 ods. 2 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

22. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie,

rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.